

02 30						
			02:02	B การศึกษาระดับรายละเอียด		
				สืบเนื่องจากผลการดำเนินการในขั้นตอน 1 การศึกษาในระดับกว้าง ผลจากการจัดลำดับความสำคัญเร่งด่วน จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงพื้นที่ที่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการดำเนินการเพิ่มเติมทั้งนี้การเลือกดังกล่าวอาจจะหรือควรจะสัมพันธ์กันกับงบประมาณของท้องถิ่นซึ่งโดยปกติจะไม่เพียงพอต่อการดำเนินการพร้อมกันในทุกพื้นที่ (ตามรายชื่อในทะเบียนแหล่งสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมของจังหวัด) ดังนั้นผลที่ได้จากการจัดลำดับความสำคัญเร่งด่วนโดยอิงจากข้อมูลที่ครบรอบด้านจะทำให้การดำเนินการในพื้นที่ใด ๆ ก่อนพื้นที่อื่น ๆ จะมีเหตุผลทางวิชาการ รองรับถึงผลการตัดสินใจดังกล่าว อันเป็นการส่งเสริมกระบวนการปกครองแบบธรรมาภิบาลและหลีกเลี่ยงการตัดสินใจพัฒนาพื้นที่โดยอิงประโยชน์ส่วนบุคคลของกลุ่มผลประโยชน์ในระดับท้องถิ่น		
				ขั้นตอนการดำเนินการของระยะที่ 2 สามารถแบ่งย่อยออกได้เป็น 3 ขั้นตอนได้แก่ B1 การกำหนดวัตถุประสงค์ B2 การเก็บข้อมูลเชิงลึกเพื่อการวางแผน B3 การนำไปสู่การปฏิบัติ		
				แต่ละขั้นตอนมีผลผลิตสำคัญที่ต่างกันไป โดยเป้าหมายหลักของการศึกษาในระดับรายละเอียด คือ แผนบูรณาการและแผนปฏิบัติการระดับท้องถิ่นซึ่งได้ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ แผนดังกล่าวจะประกอบไปด้วยข้อมูลเชิงลึกทั้งในส่วนของกายภาพและสังคมที่จะได้นำมาใช้เป็นตัวกำหนด มาตรการและแนวทางที่ปฏิบัติได้จริงตรงกับความต้องการและวิถีชีวิตของคนในพื้นที่ และมีความสอดคล้องกับทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่		
				เช่นเดียวกันกับขั้นตอนที่ 1 การศึกษาในระดับกว้าง ระบบได้นำเสนอทางเลือกของรูปแบบกิจกรรมในการดำเนินการที่จะช่วยส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของคนในพื้นที่ รวมถึงการนำเสนอแหล่งของข้อมูลประกอบ ที่อาจได้มาเพื่อประกอบการดำเนินการในแต่ละขั้นตอน ดังที่เห็นในรายละเอียดต่อไป		

ดำเนินการต่อเนื่องจากระยะที่ 1

แหล่งสิ่งแวดล้อม
ทางวัฒนธรรม
ที่สำคัญเร่งด่วน

ผลผลิตหลัก

การจัดประชุมกลุ่มย่อยกับ
เทศบาล และ ชาวบ้านในพื้นที่

B1 การกำหนดวัตถุประสงค์

การวิเคราะห์ประเด็นปัญหาและสภาพแวดล้อม
เพื่อ กำหนดวัตถุประสงค์ และกรอบการทำงาน

บทสรุปประเด็นปัญหา
วัตถุประสงค์ แนวทางการ
ดำเนินการ และ วิสัยทัศน์
ของพื้นที่

การสำรวจโดยสถาบันการศึกษา
และ เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง

B2 การเก็บข้อมูลเชิงลึกเพื่อการวางแผน

การสำรวจทางสถาปัตยกรรมในระดับรายละเอียด
การวิจัยทางเศรษฐกิจสังคม

ข้อมูลเชิงลึกทางกายภาพ
ข้อมูลเชิงลึกทางเศรษฐกิจสังคม
ทัศนคติของประชาชนในพื้นที่ต่อ
การอนุรักษ์

การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ
ทางการวางแผน
[Planning workshop]

B3 การนำไปสู่การปฏิบัติ

การกำหนดมาตรการเพื่อการอนุรักษ์และพัฒนา
การจัดทำผังกายภาพเพื่อการอนุรักษ์และพัฒนา

แผนบูรณาการเพื่อการอนุรักษ์
และพัฒนาพื้นที่
[Integrated Local Plan]

ตัวอย่างแนวทางการกิจกรรม

B1 การกำหนดวัตถุประสงค์

เนื่องจากบริบทที่ต่างกันของแต่ละแหล่งสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะของการดำเนินการในแต่ละพื้นที่ ซึ่งจะส่งผลสำคัญถึง การกำหนดแผนงานและกรอบการทำงาน ให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายรวมในอนาคตที่คาดหวังไว้ของคนในพื้นที่

รูปแบบการกำหนดวัตถุประสงค์ อาจเริ่มจาก การระบุประเด็นปัญหา (Problem Identification) การวิเคราะห์สภาวะแวดล้อม (SWOT Analysis) แล้วนำมาแปลงเป็น วัตถุประสงค์ที่ตอบรับและแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้เป็นวัตถุประสงค์ย่อย หรือ วัตถุประสงค์ระยะสั้น (Immediate Objective) ซึ่งมีความเหมาะสมกับปัญหาในระยะสั้นสามารถดำเนินการและเห็นผลได้อย่างทันที พร้อมกันนั้น อาจมีการกำหนดวัตถุประสงค์ระยะยาว (Development Objective) ซึ่งอาจได้จากการกำหนดวิสัยทัศน์ร่วมกันของคนในพื้นที่ โดยจะเป็นเป้าหมายที่อาจไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในทันทีแต่มีความเหมาะสมกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนของพื้นที่ในอนาคต โดยวัตถุประสงค์ย่อยจะเป็นส่วนหนึ่งในการนำไปสู่ความสำเร็จของวัตถุประสงค์ระยะยาวที่กำหนดไว้

เอกสารแนบ

ข 2

การจัดประชุมกลุ่มย่อยกับ
เทศบาลและชาวบ้านในพื้นที่

เพื่อระดมความคิดเห็นและร่วมกัน
กำหนดประเด็นปัญหาและความ
ต้องการของคนในพื้นที่

B1

การกำหนดวัตถุประสงค์

การวิเคราะห์ประเด็นปัญหาและสภาวะแวดล้อม SWOT
การกำหนดวิสัยทัศน์ และ วัตถุประสงค์ระยะยาว
การกำหนดวัตถุประสงค์ระยะสั้นและการกำหนดแผน
การดำเนินการ

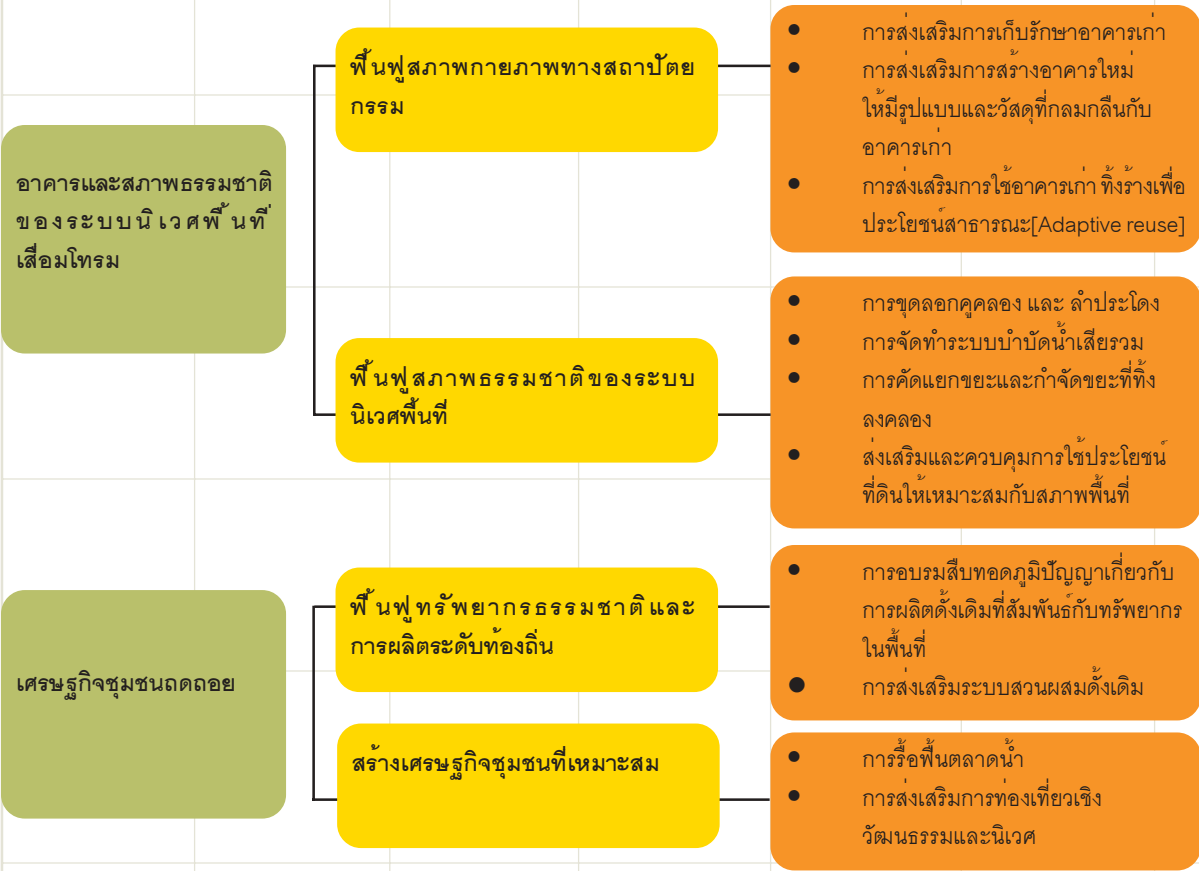
แหล่งข้อมูล

บุคคล (ผู้เชี่ยวชาญท้องถิ่น ชาวบ้าน
เจ้าหน้าที่)
รายงานการศึกษาในอดีต

บทสรุปประเด็นปัญหา วัตถุประสงค์
แนวทางการดำเนินการ
และ วิสัยทัศน์ของพื้นที่

ตัวอย่างการวิเคราะห์สถานะแวดล้อมพื้นที่อัมพวา

จุดแข็ง 1 เมืองประวัติศาสตร์เกี่ยวเนื่องกับราชวงศ์จักรี 2 ระบบแม่น้ำลำคลองที่ยังค่อนข้างสมบูรณ์ วิถีชีวิตริมน้ำ 3 ระบบสวนดั้งเดิม ระบบนิเวศและทรัพยากรธรรมชาติสมบูรณ์ 4 ประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานที่ยาวนาน 5 สถาปัตยกรรมพื้นถิ่นที่มีคุณค่า			จุดอ่อน 1 เศรษฐกิจตกต่ำ 2 อาคารบ้านเรือนทรุดโทรม 3 คนรุ่นใหม่ขาดความเข้าใจเรื่องคุณค่าความสำคัญพื้นที่		
โอกาส 1 หน่วยงาน ภาครัฐให้ความสนใจ 2 มีโอกาสในการพัฒนาการท่องเที่ยว เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับพื้นที่รอบนอก			ภัยคุกคาม 1 ผังเมืองรวมไม่สอดคล้องกับภูมิโนเวศและวิถีชีวิต 2 โครงการพัฒนาจากภาครัฐ 3 กฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับลักษณะการอยู่อาศัยริมน้ำ		

ตัวอย่างการเชื่อมโยงประเด็นสำคัญ วัตถุประสงค์ และ แนวทางการดำเนินงานของพื้นที่

B2 การเก็บข้อมูลเชิงลึกเพื่อการวางแผน

จากกรอบแนวทางการดำเนินการที่ได้จากขั้นตอน B1 การกำหนดวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ที่ได้ทั้งในส่วนที่เป็นระยะสั้นและระยะยาวจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงหัวข้อของข้อมูลที่เป็นที่ต้องการเพิ่มเติม และข้อมูลที่จำเป็นต้องตรวจสอบกับคนในพื้นที่

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวทั้งในส่วนข้อมูลกายภาพ และ ข้อมูลทางเศรษฐกิจสังคม จึงจำเป็นที่จะต้องมีการเก็บข้อมูลเชิงลึกเพิ่มจากรายงานแหล่งสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ที่ได้ทำมาในขั้นตอน A1-A4 การเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วนได้แก่

การเก็บข้อมูลเชิงลึกทางสถาปัตยกรรม

ได้แก่ การเก็บบันทึกข้อมูลหัวข้อหลักๆอันมีผลกับคุณลักษณะสำคัญของพื้นที่ ของทุกองค์ประกอบที่อยู่ในพื้นที่เพิ่มเติมจากองค์ประกอบหลักที่ได้เก็บไปแล้วในการศึกษาระดับกว้าง เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในภาพรวมของพื้นที่ไม่ใช่เพียงแต่องค์ประกอบสำคัญ

การวิจัยทางเศรษฐกิจสังคม

ได้แก่ การเก็บข้อมูลเชิงลึก และการตรวจสอบยืนยันทัศนคติ ความคิดเห็นของประชาชน ต่อวัตถุประสงค์และวิสัยทัศน์ที่ได้กำหนดขึ้น ซึ่งจะมีผลอย่างยิ่งกับการกำหนดมาตรการ และแผนการดำเนินการที่สามารถปฏิบัติได้จริง โดยใช้เทคนิควิธีที่เหมาะสมกับลักษณะของข้อมูลและผู้ให้ข้อมูล

เอกสารแนบ

ข 1

การสำรวจวิจัยจากสถาบัน
การศึกษาทางสถาปัตยกรรม

การสำรวจวิจัยจากสถาบัน
วิจัยทางสังคม

เอกสารแนบ

ข 2

B2

การเก็บข้อมูลเชิงลึกเพื่อการวางแผน

การสำรวจทางสถาปัตยกรรมในระดับรายละเอียด
การจัดทำผังวิเคราะห์เชิงพื้นที่ [Developed structure]
การสำรวจสถาปัตยกรรม

การวิจัยทางเศรษฐกิจสังคม
การบันทึกประวัติศาสตร์ผ่านการบอกเล่า [Oral History]
การประชุมเฉพาะกลุ่ม [Focus group]

แหล่งข้อมูล

บุคคล (ผู้เชี่ยวชาญท้องถิ่น ชาวบ้าน
เจ้าหน้าที่)
รายงานการศึกษาในอดีต

ข้อมูลเชิงลึกทางกายภาพ
ฐานข้อมูลอาคารในพื้นที่

ข้อมูลเชิงลึกทางเศรษฐกิจสังคม
ทัศนคติของประชาชนในพื้นที่ต่อ
การอนุรักษ์

B2_1 การเก็บข้อมูลเชิงลึกทางสถาปัตยกรรม

การสำรวจทางสถาปัตยกรรมเพิ่มเติมจะขยายขอบเขตการสำรวจให้ครอบคลุมทุกอาคารที่อยู่ในพื้นที่ โดยมีระดับความละเอียดของการสำรวจจะยืดหยุ่นตามความพร้อมของบุคลากรและงบประมาณของแต่ละพื้นที่ แต่อย่างน้อยควรที่จะครอบคลุมตัวแปรหลัก 6 ด้านได้แก่

- ประเภทอาคาร
- การใช้สอยปัจจุบัน
- ยุคสมัย
- รูปแบบ
- วัสดุอาคาร
- รูปทรงหลังคา

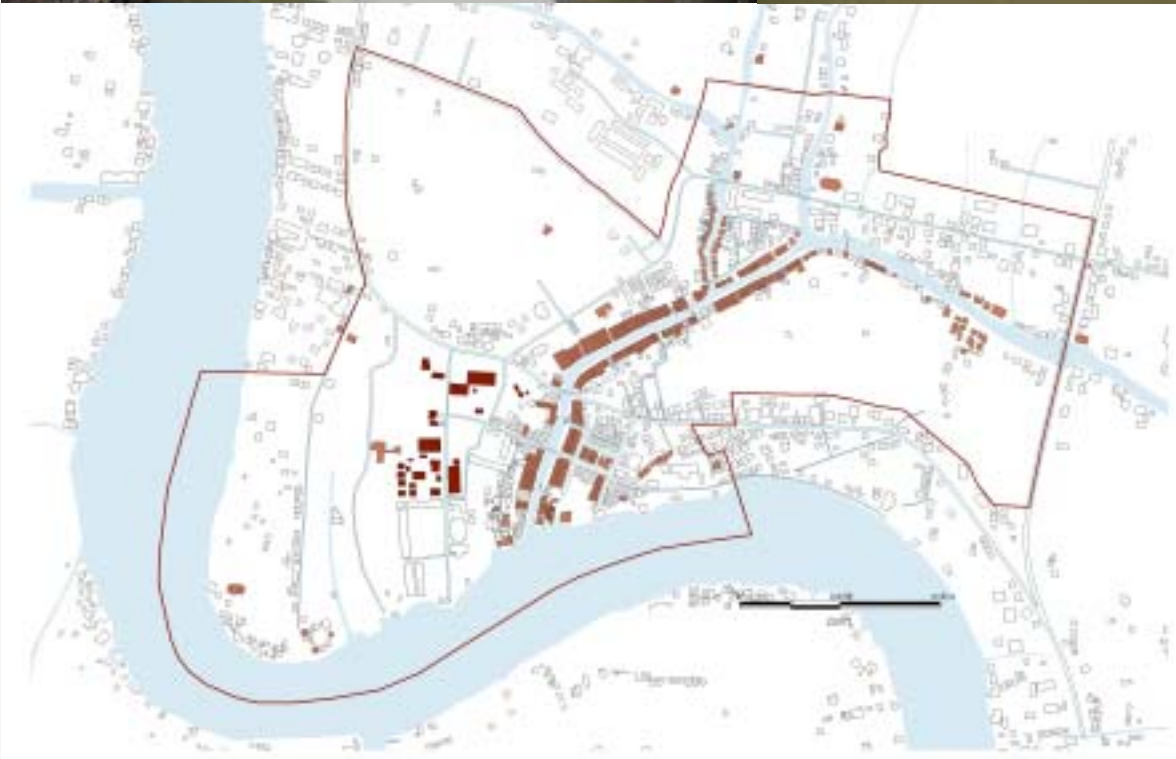
การสำรวจเฉพาะตัวแปรหลักจะทำให้ระยะเวลาการสำรวจไม่ใช่เวลามากนัก สามารถดำเนินการครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ และดำเนินการได้โดยเจ้าหน้าที่ ระดับท้องถิ่น

ผลที่ได้จากการดำเนินการจะทำให้ได้ข้อมูลทางกายภาพในระดับรายละเอียดของพื้นที่ทั้งหมด ข้อมูลที่ได้จะถูกนำไปใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดแผนงาน และมาตรการทางกายภาพต่อไป

ในอนาคต โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความพร้อมสูง ข้อมูลอาคาร ดังกล่าวควรที่จะได้ถูกนำไปบูรณาการเข้ากับระบบฐานข้อมูลอาคารและระบบการขออนุญาตปลูกสร้างอาคาร ซึ่งจะทำให้การควบคุมและส่งเสริมสภาพแวดล้อมทางกายภาพสามารถทำได้ดียิ่งขึ้น

การสำรวจอาคารในพื้นที่

[illegible]

แผนที่แสดงผลการสำรวจอาคารของพื้นที่อัมพวา
(อาคารที่ลงสีคืออาคารที่มีคุณค่าควรอนุรักษ์)

02 38						
				B2_2	การวิจัยทางเศรษฐกิจสังคม	
					<p>การเก็บข้อมูลทางเศรษฐกิจสังคมในงานด้านการอนุรักษ์ จะมีทั้งในส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่งจะถูกใช้ในบริบทและวัตถุประสงค์ที่ต่างกันไป ระเบียบวิธีวิจัย [Research Method] ที่ใช้ได้แก่</p>	
					<p>การจัดทำแบบสอบถาม</p> <p>การสำรวจชุมชนโดยใช้แบบสอบถามมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลในเชิงปริมาณ โดยสามารถกำหนดคำถามให้ตรงกับประเด็นที่ต้องการทราบเช่น</p> <ul style="list-style-type: none">• ข้อมูลพื้นฐาน ด้านเศรษฐกิจและสังคมในระดับครัวเรือน• ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชุมชน• ความสำคัญของพื้นที่และสิ่งที่มีคุณค่าในชุมชน ทศนคติและความตระหนักของชุมชนเกี่ยวกับการอนุรักษ์• ความคิดเห็น และแนวทางการกระตุ้นการมีส่วนร่วมของชุมชนและองค์กรภายนอกในการอนุรักษ์สิ่งที่มีคุณค่าในชุมชน	
					<p>การบันทึกประวัติศาสตร์ผ่านการบอกเล่า</p> <p>ประวัติศาสตร์บอกเล่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญมากในการส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นรู้สึกมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ เนื่องจากวิธีการนี้เป็นการถ่ายทอดการสัมภาษณ์ผู้ที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นในเรื่องชีวิตและเหตุการณ์ในอดีตของพวกเขา รวมถึง บางสิ่งบางอย่างที่ใกล้ชิดและมีความสำคัญต่อจิตใจ ของทุกคน ประวัติศาสตร์บอกเล่าเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกและบันทึกประสบการณ์ชีวิตของบุคคล</p> <p>ประวัติศาสตร์บอกเล่าที่สมบูรณ์จะสอบถามถึงเรื่องของบรรพบุรุษครอบครัว ประสบการณ์ชีวิตตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงปัจจุบัน และสอบถามในแง่มุมอื่นๆมากเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่นในเรื่องความสุขและความทุกข์ ความสำเร็จ ความล้มเหลว และสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ประวัติศาสตร์บอกเล่ายังช่วยให้เราได้ทราบถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นด้วย ซึ่งเป็น ประวัติศาสตร์ที่แสดงด้วยชีวิตของคนธรรมดา เป็นรูปแบบของชีวิตที่ไม่ได้ทำเป็นหนังสือประวัติศาสตร์อย่างทั่วไป การใช้ข้อมูลที่ได้จากประวัติศาสตร์บอกเล่า จะทำให้ทราบถึงเรื่องราวของสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมอย่างละเอียด และ ต่างไปจากหนังสือประวัติศาสตร์โดยทั่วไปซึ่งมักจะกล่าวถึงเรื่องราวเฉพาะที่เกี่ยวกับ ราชวงศ์ และศาสนา</p>	

การจัดทำแบบสอบถาม

การสำรวจของพื้นที่อัมพวาที่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ดังนั้น คณะสำรวจจึงต้องเตรียมคำถามไว้ก่อนล่วงหน้า โดยเป็นคำถาม “ปลายปิด” มีคำตอบที่จำกัดเพื่อสะดวกในการจัดกลุ่มและวิเคราะห์ข้อมูล คำถามเหล่านี้จะทำให้เราเข้าใจถึงพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรม ทศนคติ ความต้องการ ความเชื่อ ค่านิยมของคนในชุมชน

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ชื่อผู้สัมภาษณ์.....เวลา.....วันที่.....
บ้านเลขที่.....ชุมชน.....

ส่วนที่ 0 ข้อมูลสมาชิกของครัวเรือนในปัจจุบัน (ตามจริง ไม่ใช่ตามทะเบียนบ้าน)

ชื่อ นามสกุล , ความสัมพันธ์กับ หัวหน้าครัวเรือน , อายุ, เพศ, การศึกษา ,เข้ามาอยู่ที่ชุมชนนี้นานกี่ปีแล้ว
ภูมิลำเนาเดิมก่อนย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ /เหตุผลที่ย้ายเข้ามา,อาชีพหลัก

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านการอยู่อาศัย/การถือครอง

ที่ดินที่คุณอยู่อาศัยเป็นกรรมสิทธิ์ของ,ในอดีตเคยมีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หรือต่อเติมอาคารบ้างหรือไม่ เปลี่ยนแปลง อะไรบ้าง,
ในกรณีคุณมีพื้นที่สวนอยู่ สภาพสวนในปัจจุบันเป็นเช่นไร ,คุณคิดว่าอาคารที่อยู่อาศัยนี้มีคุณค่าหรือไม่ หรือคุณภาคภูมิใจ
อะไรเกี่ยวกับอาคารบ้านเรือนนี้มากที่สุด , ปัจจุบันคุณใช้ที่ดินหรืออาคารบ้านเรือนเพื่อ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ-สังคม-สิ่งแวดล้อม

รายได้ในครัวเรือนของคุณเป็นอย่างไร , ในชุมชนมีการจัดกิจกรรมอะไรร่วมกันบ้าง , คุณได้รับข่าวสารที่เกี่ยวกับ กิจกรรมต่างๆ
ของชุมชนโดยวิธีใดมากที่สุด , คุณมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมชุมชนบ้างหรือไม่ , คิดว่าอะไรเป็นปัญหาที่สำคัญต่อ
สภาพแวดล้อมของชุมชนที่คุณอยู่อาศัยในขณะนี้

ส่วนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับชุมชน

เหตุการณ์ที่ดีที่สุดที่เกิดขึ้นในชุมชนภายในระยะ 5 ปีที่ผ่านมาคือ , นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในชุมชนอัมพวาบ้างหรือไม่ ,
ถ้ามีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยว/ดู/หรือทำอะไรในชุมชนบ้าง , คุณมีความคิดเห็นอย่างไรที่เห็นนักท่องเที่ยวเริ่มเข้ามาดูชุมชนอัมพวา ,
ในอนาคตคุณอยากให้ชุมชนอัมพวาเป็นเช่นใดมากที่สุด

ส่วนที่ 4 ข้อมูลด้านการอนุรักษ์และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์

สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์และทำให้คุณภาคภูมิใจในชุมชนอัมพวา คือ , คุณมีความเห็นอย่างไรกับการควบคุมการก่อสร้างอาคารใหม่ฯ
เพื่ออนุรักษ์เอกลักษณ์ของชุมชนริมน้ำ , แนวทางใดที่จะช่วยส่งเสริมอนุรักษ์อาคารหรือบ้านเรือนโบราณได้ดีที่สุด, คุณคิดว่าปัญหา
หรืออุปสรรคในการอนุรักษ์วิถีชีวิต/วัฒนธรรมชุมชนอัมพวา คือ , คุณคิดว่าอะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับการมีส่วนร่วม
ในการอนุรักษ์หรือทำให้ชุมชนน่าอยู่, คุณคิดว่าปัญหาหลักในการอนุรักษ์อาคารบ้านเรือนโบราณคืออะไร

ตัวอย่างการบันทึกประวัติศาสตร์ผ่านการบอกเล่า พื้นที่ชุมชนอัมพวา

“คุณพ่อ คือ นายถึก แก้วละเอียด เป็นนักดนตรี ชาวอัมพวา มีวงปี่พาทย์เครื่องไทย ฟัน้องทั้ง ๖ คน ก็เป็นนักดนตรีไทยทุกคน ต่อมาพี่ชายคนโต คือ นายอุทัย แก้วละเอียด ได้มีโอกาสเป็นศิษย์ของ หลวงประดิษฐไพเราะ หลังจากที่ดีดตามรับใช้ครู จนถึงอายุครบ บวช จึงกลับไปเป็นครูถ่ายทอดดนตรี ไทยที่อัมพวา และตั้งวงปี่พาทย์มอญรวมกับวงปี่ พาทย์ไทยที่มีอยู่เดิม โดยใช้ชื่อว่า วงไทยบรรเลง อาจารย์สมาน แก้วละเอียด ได้เริ่มเข้าสู่ แวดวงดนตรีไทยเมื่อได้มาอยู่กับพี่ชายที่กรุงเทพฯ และมี โอกาสได้เข้ารับราชการที่กอง ดุริยางค์ทหารเรือ จึง ได้ฝึกหัดอย่างจริงจัง ต่อมาเมื่อบิดาและพี่ชายคนรองที่ดูแลกิจการม ของวงเสียชีวิต ในขณะที่กิจการ ของวงก็เติบโต และมีชื่อเสียงมีงานอย่างต่อเนื่องจึงต้อง ตัดสินใจลาออกจากกองดุริยางค์ทหารเรือ เพื่อดูแลกิจการของวงอย่างเต็มที่ในปัจจุบัน ที่บ้าน ก็ยังต้อนรับเด็กในบริเวณใกล้เคียง ที่มีความสนใจ ในดนตรีไทย ได้มาเรียนดนตรี ไทย โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แต่ขอให้เด็กมีความตั้งใจจริงเท่านั้น”

พ.จ.อ.สมาน แก้วละเอียด (บ้านไทยบรรเลง) ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

“คือทำขนมนี้ต้องรู้จริงนะ ตอนฉันเริ่มทำใหม่ๆ ก็ต้องลองฝึกหัดด้วยตัวเอง ลองทำอยู่เป็นปี ถึงออกมาเป็นรูป ทองหยอดอย่างที่เห็นนี้ ถึงฉันจะโตมากับขนมตั้งแต่ตอนเด็กๆ ก็จริง เห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แต่ก็ไม่เคยทำด้วย ตัวเอง เรื่องส่วนผสมนั้นฉันพอรู้อยู่ แต่การหยอด การจับ การปั้น นี่ต้องฝึกหัดเอง แม่ฉันเองสมัยทำขายแต่ ก่อนก็ใช้ลูกจ้าง ตัวแม่ฉันก็ทำ ไม่เป็นเหมือนกัน ฉันทดลองเริ่มด้วยทองหยอดก่อน แล้วก็มาทองหยิบ ฝอยทองแล้วก็หัดทำ ขนมชั้น หม้อแกง วุ้น กล้วยเชื่อม พักทองเชื่อม เคี้ยวนี้ทำได้ทุกอย่างแล้ว ขนมไทยทุกชนิด เรียก ว่าครบวงจร แล้วก็เอาไปออกขายตลาดแต่ตอนที่ ๔ ตอนนั้นเราทำกัน ๓ คน มีฉันแล้ว ลูกสาวนี้ ส่วนลูกสาวคน โต เอาขนมไปขายอยู่ตลาด เราไม่มีลูกจ้าง ทำกันเอง มีลูกจ้าง ไม่ไหวหรอก ขนมนี้มันไม่แน่นอน ขายได้บ้าง ขายไม่ได้บ้าง ลูกจ้างต้องได้เงินทุกวัน”

นางจัน นิยมเวช อายุ ๗๒ ปี ๓๐ กันยายน ๒๕๔๗

“ก่อนหน้านี้ไม่ได้เป็นโรงเลื่อย แต่เป็นบ้านคน ในบริเวณนี้เป็นบ้านคนอยู่ริมน้ำ ซึ่งบ้านหลังนี้เป็นบ้านเกิด ไม่ ได้ย้ายไปไหน บ้านคุณยายทำสวน เป็นบ้านมีเสา คุณยายทำสวน บริเวณบ้านริมน้ำโดยมากจะขายของจำพวก โชห่วย ตอนแรกเป็นบ้านนี้ยังคงรูปแบบเดิม ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลง เพิ่นนอกชาน ยกจากแพขึ้นเป็นบ้าน แล้วเมื่อก่อน หน้าบ้านก็เป็นแผงข้าวออกไป แต่ตอนหลังไม่ไหว มันหนัก ก็เลยให้ช่างมาทำเพี้ยมเมื่อ ๑๐ กว่าปีนี่ เฟอร์นิเจอร์ นี่ยังเป็นของเก่า เกะตังค์ เก้าอี้ ที่แขวนของโบราณก็ยังมียู่ หายาก มีราคาแพง พวกลูกคิด ของจำเป็นขาย โชห่วย ต้องเอาไว้คิดตั้งค้ตอนหลังเขาก็ยกแพขึ้น พอเปลี่ยนสภาพบ้านจากแพยกมาเป็นเสาแล้ว”

นางเพียงพร ชัยวัฒน์ อายุ ๖๒ ปี ๑๔ มกราคม ๒๕๔๗

“อาชีพเผาถ่านนี้เพิ่งมาเริ่มเมื่อปีพ.ศ. ๒๕๔๐ คือ มี คนจีนที่รู้จักกันจากอำเภอกันตัง มาถ่ายทอดวิทยา การเรื่องการเผาถ่านให้

เรื่องการทำถ่านนี้ เราต้องว่ากันตั้งแต่การปลูกไม้ โกงกาง ไม้ที่เราปลูกเป็นรุ่นๆ ที่มันโตก่อนก็ตัด ก่อน ที่โตทีหลังเล็กกว่าก็เก็บไว้ คนงานจะไปตัด ไม้จากในป่า ใช้เรือ ลำเลียงมาที่กระตอมนี้ แล้วก็ ตัดเป็นท่อนๆ จัดซ้อนกันในเตาให้เป็นตับ แล้วก็ เริ่มเผา เราเผาครั้งหนึ่งๆ ก็ประมาณ ๑๒-๑๕ วัน แล้วแต่ความชื้นไม้ คือว่าเราต้องดูไม้เป็นถ้ามี ฝน ตก ความชื้นสูง ก็เผานาน เราต้องคอยใส่ไฟ ดูไฟ คอยดมควัน ดูควัน ดมกลิ่น ดูเหงื่อ ดูน้ำส้มถ่าน อย่างน้ำส้มถ่านนี้ สัก ๓-๔ วันก็จะหมด

การดูควันต้องสังเกตที่ช่องเผาที่ ช่องนี้ประมาณ ๑ ตารางฟุต อย่างตอนนี้เราปิดแล้ว เพราะกำลัง เตรียมเผาถ่านใหม่อยู่ ปล่องนี้เป็นปล่องดูความชื้น คือว่าปล่อง ทั้งหมดจะมี ๕ ปล่อง ตอนใส่ไฟ ครั้งแรก ปล่องทั้งห้านี้เป็นตัวดูความร้อนออก เราเผา ถ่านได้ทีแล้วก็ปิดปล่องนี้ ใช้ปล่องข้างเป็น ตัวดูความร้อนแทน คือบังคับให้ไม้ค่อยๆ สุก จาก บนมาล่าง เราก็อาศัยการดูลักษณะควันจากปล่อง เหล่านี้ ว่าถ่านได้ที่หรือยัง

เตาหนึ่งๆ ใส่ไม้ได้ประมาณ ๕ ตัน ก็ประมาณ หนึ่งกว่าท่อนทั้งเล็กทั้งใหญ่ การเผาให้ได้น้ำหนักดี สำคัญอยู่ที่คนเรียง ต้องเรียงให้ดี แล้วก็เผาให้ได้น้ำหนักเราต้อง คำนวณน้ำหนักได้ คือถ้าเผานานเกินไป ไม้ก็จะเบา ตอนเผานี้เราต้องบอกได้ว่า ไม้สุกถึง ระดับเท่าใด คือเราจะเผาให้ถ่านเหลือเท่าใดก็ได้ โดยวิธีดูจากควันอย่างที่ว่านั้นแหละ คนตั้งเรียงไม้ นี่สำคัญมาก คือต้องเรียงเก้ง ไม้เนี่ยมันจะมีวิธีตั้งให้ แน่น เกาะเกี่ยวกันให้เต็ม ไม้จะเอนไม่ได้เลย ถ้า เอนพื้นจะแอ่น โพรงอากาศในเตาต่อน้อยที่สุด ตา ไม้หันเข้าทาง ไหนถึงจะดีที่สุด นี่คนของเราทำกัน มาแต่เล็กแล้ว มีประสบการณ์เรื่องนี้ดี เป็นความ ชำนาญเฉพาะตัวของมืออาชีพทีเดียว

ปีหนึ่งๆ ถ้าไม้ไม่ทัน เราก็เผาได้เดือนละครั้ง แต่ก็มี การเสียเวลานะ ยกตัวอย่าง เอาไม้เข้า เอาถ่านออกนี่ก็เสียเวลาแล้ววันหนึ่ง แต่ถ้าไม่ต้องคอยกันก็จะได้เดือนหนึ่งเผา ครั้งหนึ่ง

เตานี้ต้องใช้ช่างจากเพชรบุรีมาก่อให้เกิด ส่วนอิฐนี้เป็น อิฐที่ทำเตาเผาโดยเฉพาะ มาจากปทุมธานี เราใช้ ดินน้ำจืด ซึ่งมีแห่งเดียวที่เพชรบุรี เป็นตัว เชื่อมประสานใช้ ปูนซีเมนต์ไม่ได้เลย มันจะแตกหมด เวลาโดนความชื้นก็ร้วยหมด”

นางทองปราง ดรณศิริ (อายุ ๖๑ ปี)

๒๙ กันยายน ๒๕๔๗

B3 การนำไปสู่การปฏิบัติ

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลและสังเคราะห์ข้อมูลในระดับรายละเอียด จะได้มีการมาจัดทำกระบวนการวางแผนผ่านเวทีสาธารณะ โดยมีเนื้อหา 3 ส่วนได้แก่

3.1 การสังเคราะห์ข้อมูลเชิงลึก

3.2 การกำหนดมาตรการเพื่อการอนุรักษ์ [Conservation Measure]

มาตรการเชิงจูงใจ [Enabling measure]

มาตรการเชิงควบคุม [Controlling measure]

3.3 การจัดทำผังกายภาพเพื่อการอนุรักษ์

เอกสารแนบ

ข 2

การจัดประชุมกลุ่มย่อยกับเทศบาลและชาวบ้านในพื้นที่

เพื่อระดมความคิดเห็นและร่วมกันกำหนดมาตรการและแผนเพื่อการอนุรักษ์

B3

การนำไปสู่การปฏิบัติ

B3_1 การสังเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกเพื่อประกอบการวางแผน

B3_2 การจัดทำมาตรการเพื่อการอนุรักษ์

มาตรการเชิงจูงใจ [Enabling measure]

มาตรการเชิงควบคุม [Controlling measure]

B3_3 การจัดทำผังกายภาพเพื่อการอนุรักษ์

ผังเสนอแนะเชิงพื้นที่ และแนวทางการใช้ประโยชน์ที่ดิน เพื่อคงความสมดุลของนิเวศชุมชน และคุณค่าโดยรวมของพื้นที่ ผังเสนอแนะเชิงองค์ประกอบ เพื่อการรื้อฟื้นและคงรักษาคุณค่าขององค์ประกอบสำคัญ

แผนบูรณาการเพื่อการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่

[Integrated Local Plan]

B3_1 การสังเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกเพื่อประกอบการวางแผน

ข้อมูลที่ได้เพิ่มเติมจากทั้งทางกายภาพและทางเศรษฐกิจสังคม ทั้งในส่วนวัตถุประสงค์ แนวทางการดำเนินการ จะถูกนำมาสังเคราะห์ เชื่อมโยงเข้าสู่เครื่องมือในการวางแผน และ ผังกายภาพ จะทำให้ได้รูปแบบ การดำเนินการที่ชัดเจนขึ้น และ มีความสัมพันธ์กับทรัพยากรธรรมชาติ และวัฒนธรรมของพื้นที่ที่ได้จากการสำรวจ

รูปแบบการดำเนินการบางส่วนจะได้รับการนำไปแปลงให้อยู่ในรูปแบบ ที่เข้าใจง่ายต่อคนทั่วไป เช่น แผนที่ 3 มิติ แผ่นพับประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างความเข้าใจและการรู้สึกละมีส่วนร่วมก่อนที่จะนำไปกำหนด เป็นมาตรการและแผนงานโดยละเอียดในขั้นตอนต่อไป

การส่งเสริมการเก็บรักษาอาคารเก่า

- จัดทำทะเบียนอาคารเก่าที่ควรอนุรักษ์
- จัดทำคู่มือการปรับปรุงอาคารเก่า
- จัดการอบรมช่างไม้โดยช่างฝีมือดั้งเดิม

การส่งเสริมการสร้างอาคารใหม่ให้กลมกลืนกับอาคารเก่า

- ระบุตำแหน่งอาคารใหม่ที่ไม่เข้ากันกับบริบท และ บริเวณที่ต่อเนื่องกับอาคารเก่าในพื้นที่
- จัดทำคู่มือการออกแบบอาคารใหม่ [Design guideline]

การส่งเสริมการใช้อาคารเก่าทั้งร้าง เพื่อประโยชน์สาธารณะ

- ระบุอาคารเก่าทั้งร้างเพื่อปรับปรุงเป็นศูนย์การเรียนรู้ ชุมชน

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมและนิเวศ

- กำหนดเส้นทาง และ พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่ จำเป็น
- อบรมบุคลากรท้องถิ่นให้มีความรู้ทางประวัติศาสตร์ และข้อมูลพื้นที่

ตัวอย่างการเชื่อมโยงแนวทางการดำเนินงานของเข้าสู่ฐานทรัพยากรในพื้นที่

B3_2 การจัดทำมาตรการเพื่อการอนุรักษ์

ผลที่ได้จากการสังเคราะห์ข้อมูลจะได้ถูกนำมากำหนดมาตรการเพื่อใช้ตอบสนองของวัตถุประสงค์และบรรลุนิติสัมพันธ์ที่กำหนด

มาตรการมี 2 รูปแบบเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ที่ต่างกันไปโดยปกติเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบ และ แรงกดดันจากคนในพื้นที่ มาตรการจูงใจควรที่จะถูกนำมากำหนดใช้ก่อนเพื่อที่จะใช้มาตรการจูงใจดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างความเข้าใจกับคนในพื้นที่ เว้นแต่ในกรณีพื้นที่ที่มีความจำเป็นเร่งด่วนมาตรการเชิงควบคุมจะเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพที่สูงกว่า

อย่างไรก็ตาม มาตรการทั้ง 2 รูปแบบสามารถนำมาใช้พร้อมกันได้ โดยท้องถิ่นเองควรพิจารณาถึงระดับของการใช้ตามที่จำเป็นและเหมาะสม

ตัวอย่างรายชื่อมาตรการที่มีการใช้โดยทั่วไป

มาตรการจูงใจ [Enabling measure]

- การยกเว้นภาษีบางประเภทให้กับอาคารอนุรักษ์ รวมถึงวัสดุก่อสร้างท้องถิ่น
- การอำนวยความสะดวกในการขออนุญาตปรับปรุงอาคารเก่า
- การสร้างประโยชน์พิเศษให้กับอาคารเก่าหรืออาคารใหม่ที่ดำเนินการตามคู่มือการออกแบบ เช่น การเพิ่มสัดส่วนพื้นที่อาคารต่อที่ดิน [FAR or GCR]
- การมอบรางวัลและเผยแพร่สู่สาธารณะให้กับอาคารที่อนุรักษ์ได้ดี
- การจัดทำกิจกรรมสร้างการรับรู้สาธารณะ [Public awareness] เพื่อเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณค่าความสำคัญพื้นที่
- การออกเงินสนับสนุน [Matching fund] ร่วมกับเจ้าของบ้านในการปรับปรุงอาคาร

มาตรการเชิงควบคุม [Controlling measure]

- การกำหนดความสูงและประโยชน์การใช้ที่ดินและอาคาร
- การกำหนดวัสดุและสีหลังคา
- การขึ้นทะเบียนโบราณสถานให้กับอาคารอนุรักษ์

แผนที่แสดงการสรุปฐานทรัพยากรทางวัฒนธรรมและธรรมชาติเพื่อประกอบการกำหนดแผนงานและมาตรการของพื้นที่อำเภวนาหว้า

ตัวอย่างมาตรการเชิงรุกใจ กระบวนการสร้างการรับรู้สาธารณะ

A กิจกรรมสัปดาห์เมืองเก่าสัญจร [Conservation Week Roadshow]

กิจกรรมสัปดาห์เมืองเก่าสัญจรเป็นกิจกรรมที่สนับสนุนให้หน่วยงานและประชาชนในพื้นที่เมืองเก่า 10 เมืองทั่วประเทศ ได้มีโอกาสนำเสนอแผนงานและดำเนินการกิจกรรมเพื่อสร้างการรับรู้สาธารณะในเรื่องคุณค่าความสำคัญของเมืองเก่า กิจกรรมที่นำเสนอมีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ โดยมีกิจกรรมหลักที่เด่นๆ ได้แก่

- การจัดจักรยานชมบ้านเก่า และ โบราณสถาน
- การวาดภาพและเขียนเรียงความเยาวชน
- การจัดประเพณีสืบชะตาโบราณสถานสำคัญ
- การจัดเสวนาขนาดเล็กสัญจรตามจุดต่างๆในจังหวัด
- การจัดเสวนาวิชาการในเวทีสาธารณะ

B การจัดทำแผนที่ชุมชน [Atlas]

โครงการจัดทำแผนที่ชุมชน เป็นการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับชุมชนผ่านกระบวนการวางแผน คือ การเก็บข้อมูลและระบุทรัพยากรทางวัฒนธรรมของตนเอง รูปแบบการดำเนินการที่จัดทำมีหลายลักษณะต่างกันไปตามความพร้อมของแต่ละพื้นที่ โดยสรุปมีรูปแบบที่ได้ดำเนินการไป 3 รูปแบบคือ

- กรณีพื้นที่กรุงเทพมหานคร ใช้การอบรมนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เป็นคณะสำรวจทั้งหมด โดยมีหัวหน้าชุมชนต่างๆเป็นผู้พาเดินสำรวจในเบื้องต้น
- กรณีจังหวัดลพบุรีและสระบุรี ใช้การอบรมนักศึกษาท้องถิ่นร่วมกับหัวหน้า ชุมชนเป็นคณะสำรวจร่วมโดยการสนับสนุนจากคณะสำรวจจากส่วนกลาง
- กรณีจังหวัดน่าน ใช้การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการขนาดเล็กกับชุมชน เพื่อระบุข้อมูลในเบื้องต้น และจัดอบรมให้กับเยาวชนและตัวแทนชาวบ้าน เป็นผู้ดำเนินการสำรวจทั้งหมด

ทั้ง 3 รูปแบบได้มีการดำเนินการกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อตรวจสอบข้อมูลและสื่อสารข้อมูลสู่สาธารณะภายหลังการสำรวจ เช่น การจัดนิทรรศการสัญจรการจัดวงเสวนาขนาดเล็กในหมู่บ้านเพื่อนำเสนอผลการสำรวจ ฯลฯ ดังนั้นนอกเหนือไปจากเอกสารแผนที่ชุมชนที่ได้แล้ว กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนยังเป็นรูปธรรมยังเป็นอีกหนึ่งวัตถุประสงค์สำคัญที่ได้จากการดำเนินการโครงการ

แผนที่ชุมชน คือ จุดอ้างอิงร่วมของทุกภาคส่วนในการ ระบุทรัพยากร ทางวัฒนธรรม อันเป็นทุนทางสังคมที่สำคัญของชุมชน โดยมีพื้นฐานมาจากแนวคิดเรื่องการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่มีชีวิต [Living Heritage] เน้นการพัฒนา ชุมชนผ่านกระบวนการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม โดยเนื้อหาครอบคลุมอย่างครบถ้วนตั้งแต่ พัฒนาการ ประวัติศาสตร์ของเมือง สภาพองค์ประกอบทางกายภาพใน ปัจจุบันรวมถึงองค์ประกอบที่สำคัญอื่นๆ เช่น บ้านเรือน เก้าอี้ระบบคูคลอง ต้นไม้ใหญ่ พันธุ์ไม้พื้นถิ่น ฯลฯ อันเป็นส่วนหนึ่งที่ประกอบกันเป็นคุณค่าร่วม [Collective value] ของสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ซึ่งมีไม่แค่โบราณสถาน วัด วัง ที่มีคุณค่าสูงเท่านั้น

แผนที่ชุมชน มีรูปแบบและลักษณะที่เข้าใจง่ายสามารถ เข้าถึงได้โดยคนทุกระดับ มีลักษณะที่เป็นพลวัต ยืดหยุ่น สามารถ เปลี่ยนแปลงได้ตามบริบททางสังคมและวัฒนธรรมในอนาคต โดยจะเป็น หนึ่งในมาตรการและเครื่องมือสำคัญสำหรับหน่วยงานท้องถิ่นและ ประชาชน ในการร่วมกำหนด ทิศทางการพัฒนาพื้นที่ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมต่อไปในอนาคต

C การออกเงินสมทบ [Matching Fund]

โครงการการออกเงินสมทบเพื่อปรับปรุงอาคาร เป็นอีกหนึ่งรูปแบบโครงการที่จัดทำขึ้นเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการอนุรักษ์ขึ้นในพื้นที่ในรูปแบบที่เป็นรูปธรรมมีการดำเนินการจริงไม่ใช่แค่เพียงการศึกษาหรือกำหนดแผนงานเท่านั้น

โครงการอยู่ในรูปแบบของการให้ทุนสนับสนุนแบบเปิดโดยมีการกำหนดสัดส่วนเงินสนับสนุนไว้เบื้องต้นของทั้ง 2 ฝ่าย (ฝ่ายผู้ให้และฝ่ายผู้รับทุน) สัดส่วนดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับทุนที่มีและระดับความสนใจของผู้ที่จะเข้าร่วมโครงการซึ่งจะต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์เบื้องต้นของคุณสมบัติผู้เข้าร่วมโครงการ

วัตถุประสงค์สำคัญของรูปแบบการสนับสนุนแบบนี้คือ การสร้างความรู้สึกร่วมรับผิดชอบของผู้ครอบครองและการสาธิตให้เห็นถึงข้อดีและประโยชน์ที่จะได้รับภายหลังจากการปรับปรุงอาคารอย่างเป็นรูปธรรม โดยปกติโครงการลักษณะนี้จะเชื่อมโยงกับมาตรการและเครื่องมือในการวางแผนที่ต้องการจะทดสอบและเผยแพร่ เช่น คู่มือในการออกแบบปรับปรุงอาคาร มาตรการส่งเสริมการใช้วัสดุอาคารที่เหมาะสม ฯลฯ ซึ่งหากไม่มีการสร้างแรงจูงใจแล้ว มาตรการและเครื่องมือดังกล่าวอาจไม่เกิดผลได้อย่างที่คาดหวัง ดังนั้นการสร้างแรงจูงใจในลักษณะของการให้ทุนสนับสนุนสำหรับผู้ที่มีเจตจำนงดำเนินการตามเครื่องมือและมาตรการดังกล่าว จึงช่วยทำให้การดำเนินการเกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมเร็วขึ้น และ เกิดผลกระทบอย่างเป็นลูกโซ่ที่จะจูงใจให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม

เงินทุนสำหรับการดำเนินการอาจเป็นในลักษณะของการจัดตั้ง กองทุนอนุรักษ์ในระดับท้องถิ่น หรือ ผ่านการสนับสนุนจากกองทุนทางวัฒนธรรมระดับชาติ (ถ้ามีการจัดตั้งขึ้นในอนาคต) โดยเงินดังกล่าวควรที่จะได้มีการบริหารจัดการโดยคนในพื้นที่ และ อาจอิงเกณฑ์กับผลการสำรวจทางวิชาการ เช่น ทะเบียนอาคารอันควรอนุรักษ์ในพื้นที่ มาตรการสำคัญที่กำหนดในแผนอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ เป็นต้น

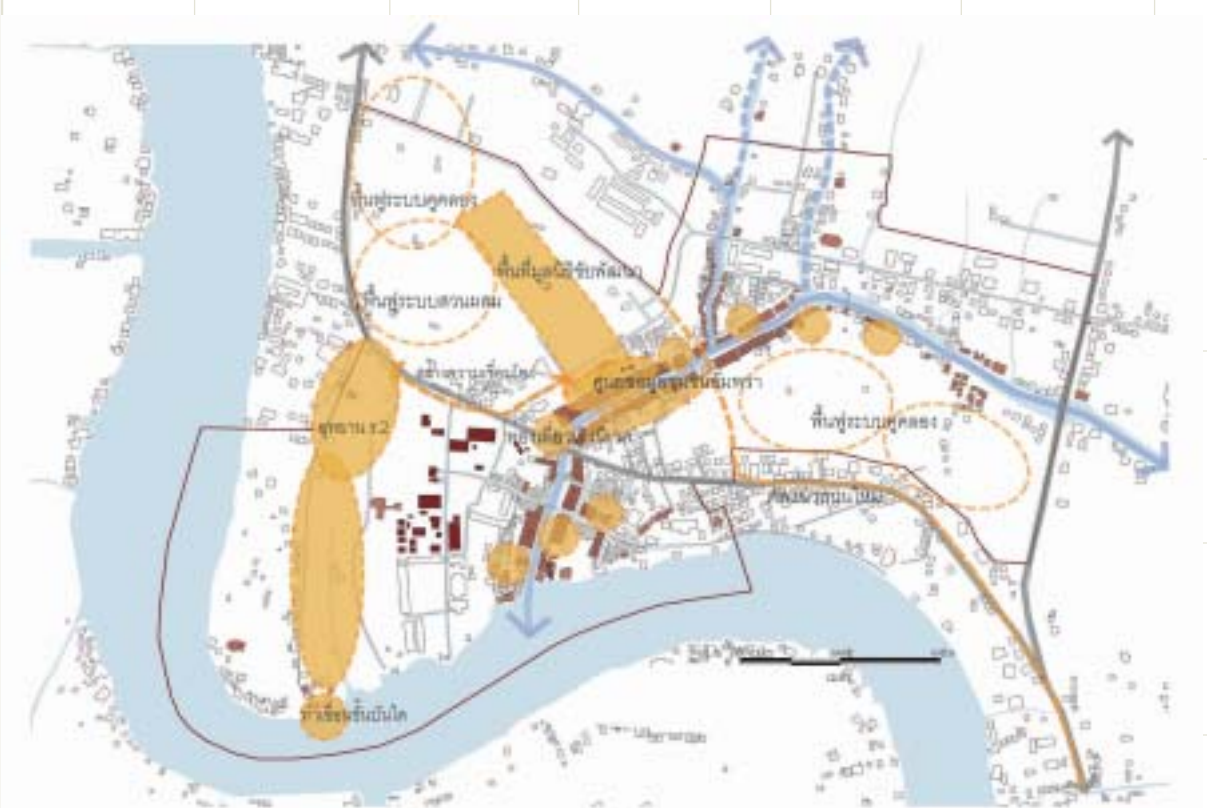
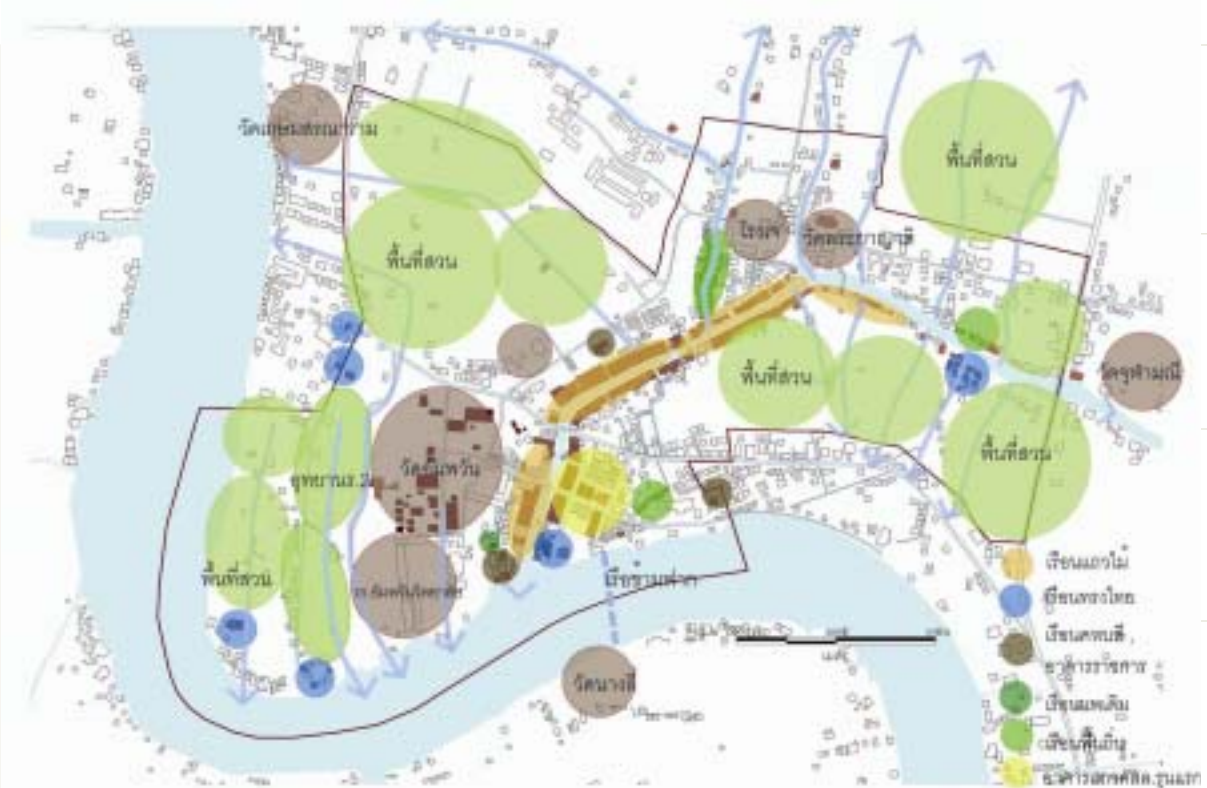

ภาพก่อนและหลังการปรับปรุง ของอาคารที่เข้าร่วมโครงการสาธิต
ซึ่งได้รับทุนสมทบครึ่งหนึ่งจากโครงการความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและเดนมาร์ก

ข้อมูลจากการดำเนินการในระดับรายละเอียด ทั้งในส่วนข้อมูลทางกายภาพ เศรษฐกิจสังคม และ วัตถุประสงค์ จะถูกนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ ลงสู่ผังกายภาพระดับพื้นที่ โดยผังที่เสนอควรจะมีคุณสมบัติสอดคล้องกันกับฐานทรัพยากรที่มี และ ความต้องการของคนในพื้นที่ เพื่อนำไปสู่วิสัยทัศน์ของชุมชนที่วางไว้ โดยมีการนำมาตรการ บางส่วนที่เหมาะสมมาประกอบ

ผังที่ได้จะครอบคลุมทั้งในระดับองค์ประกอบ โดยมีโครงการย่อยที่จะส่งเสริมและสนับสนุนวัตถุประสงค์และมาตรการที่กำหนดทั้งในส่วนของภาครัฐ เอกชนและประชาชนทั่วไป และ ในระดับพื้นที่โดยรวม ในรูปแบบของผังการใช้ประโยชน์ที่ดิน

กระบวนการที่ใช้ดำเนินการจะมีรูปแบบที่ต่างกันไป โดยอาจอยู่ในรูปแบบของการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการขนาดเล็กของผู้เกี่ยวข้องของหลักเพื่อสรุปข้อมูลและประเด็นที่สำคัญก่อนที่จะนำไปสู่การจัดเวทีสาธารณะขนาดใหญ่เพื่อร่วมกันยกร่างผังกายภาพ โดยปกติขั้นตอนนี้จะใช้เวลาสั้น และ จำเป็นที่จะต้องมีบุคลากรเฉพาะทางด้านการวางแผนเขามาร่วมดำเนินการ

ผังการภาพเพื่อการอนุรักษ์ที่เชื่อมโยงและพัฒนาจากฐานทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่